

MUŠKI I ŽENSKI PRINCIP

MUŠKI I ŽENSKI PRINCIP
TEMELJI STVARANJA

O. M. Ajvanhov

BEOGRAD
2019.

Naslov originala:
*Le Masculin et le Féminin, fondements de la
création*

© Copyright na prevod za Srbiju:
Editions Prosveta SA

Izdavači:
Babun, Beograd
Editions Prosveta SA, Fréjus, France

Prevela
Ivana Živković

Lektura
Goran Bojić

Štampa
Zuhra, Beograd
Tiraž 1000

ISBN 978-86-80792-20-0

SADRŽAJ

- I Muškarac i žena, odrazi dva principa 7
  - II Duhovna galvanizacija 19
  - III Venčanje 31
  - IV Voleti bez volje za posedovanjem 55
  - V Kako poboljšati ispoljavanje ljubavi 67
  - VI Samo božanska ljubav može da sačuva ljudsku 89
  - VII Seksualni čin sa stanovišta inicijacijske nauke 105
  - VIII O sunčevoj suštini seksualne energije 119
  - IX Začeće dece 127
  - X Trudnoća 135
  - XI Deca našeg uma i srca 143
  - XII Dati ženi njeno pravo mesto 155
  - XIII Carstvo Božje, dete Kosmičke žene 167
- Napomene 137

I
MUŠKARAC I ŽENA,
ODRAZI DVA PRINCIPA

I

Ukosmosu postoje dva temeljna principa koji se odražavaju u svim manifestacijama prirode i života. Celokupno stvaranje je delo ta dva principa, muškog i ženskog. Da bi bili plodni, ta dva principa treba obavezno da rade zajedno; kada su razdvojeni oni su neplodni. Zato su u stalnom traganju jedno za drugim. Za jedno biće ništa nije bitnije od susreta sa njegovim dopunjujućim principom i može se reći da je uzrok najvećih problema muškaraca i žena koji su, takođe, ispoljavanja ta dva principa, muškog i ženskog, loše razumevanje tog pitanja.

Svesno ili nesvesno, sva bića imaju iste reakcije pred pitanjem ta dva principa: sva mu pridaju najveću važnost. Kada muškarac veruje da je u ženi pronašao taj dopunjujući princip koji mu je potreban, on je spreman da sve napusti. Čak i ako je kralj, on je u stanju da napusti svoje kraljevstvo sa podanicima, vojskom i riznicama, sve zbog jedne žene. A šta to poseduje ta žena da u njegovim oči-

ma narod i milioni podanika izgube sjaj...? U stvari, on ne traži samu ženu, on traži komplementarni princip, jer nema ničega važnijeg. I žena postupa isto tako: ona se suprotstavlja celoj svojoj porodici, i celom svetu ako treba, da bi pratila čoveka koga voli. Da li je njena odluka pogrešna? Ni najmanje. Nebeski otac i Majka priroda, njegova supruga, upisali su ovaj zakon u čovekovo srce: „Napustićeš oca i majku i pratićeš svoju ženu ili muža.“ Ali nisu svi uvek toga svesni, jer ta potraga poprima različite oblike prema oblastima u kojima se odvija: to može biti kroz nauku, filozofiju, umetnost, religiju...

Zašto se jedan muškarac zaljubljuje u jednu ženu, isključujući sve druge? Jer ta žena odgovara nečemu u njemu, ona je upravo druga strana njegovog bića. Ljudsko biće je polarizovano i ta polarizacija ga tera da traga za drugim delom samog sebe kroz žene ili muškarce, čak i kroz Gospoda. Iza pojava, čovek uvek traži drugi deo sebe.

Mistik kaže da traži Boga. U stvari, ono što on zove Bogom je samo njegov komplementarni deo sa kojim on teži da se sjedini, stopi, da bi postao potpuno i savršeno biće. Do sada se osećao nepotpunim, osakaćenim. Sva bića traže svoj dopunjujući princip, koji se u inicijacijskoj nauci zove „srodna duša“, kako bi

ostvarila celovitost. Razlikuje se samo forma u kojoj je traže.

Svako ljudsko biće ima srodnu dušu. U trenutku kada je čovek izašao iz Tvorčevog krila kao plamen, kao iskra, bio je dva bića u jednom, i ta dva dela su se savršeno dopunjavala; svaki je bio savršena polovina drugog. Da, na početku, ljudsko biće je istovremeno bilo muškarac i žena i to celovito biće se nazivalo *androginija*. Zatim su se, tokom evolucije, dva pola tog jedinstvenog bića, pozitivni i negativni, razdvojila; tada se dogodila podela na polove, svaka polovina je otišla na svoju stranu da bi se odvojeno razvijala. Te dve polovine mogu da se prepoznaju tokom evolucije zato što svaka duboko u sebi nosi sliku one druge; svaka polovina je obeležila onu drugu svojim pečatom. Tako svako ljudsko biće nosi u sebi sliku svoje srodne duše. Ta slika je vrlo nejasna, ali ona postoji. Zato svako dolazi na zemlju sa tom nejasnom nadom da će negde sresti dušu koja će mu dati sve što mu je potrebno i da će između njih nastati sklad, neopisivo jedinstvo.

Vi to znate, jer nikada niste prestali da verujete da ćete sresti tu voljenu dušu čije lice poznajete. Vi nosite tu sliku u sebi, ali tako duboko skrivenu, da ne uspevate da je jasno raspoznate. Kada sretnete nekog muškarca ili ženu, dešava vam se ponekad da kažete: „To je to, pronašao

sam!“ , kao da se iznenada dogodilo spajanje između tog bića i slike koju nosite u sebi; vaš život biva preobražen i vi sve činite da biste to biće ponovo pronašli. Svaki put kad ga sretnete, kad mu se obraćate, sve postaje divno, život teče u vama, vi napredujete u svim oblastima. Ali posle perioda bliskosti, otkrivete da to biće nije ono koje ste očekivali. Vi ste razočarani i napuštate ga da biste ponovo počeli traganje. Drugi put verujete da ste pronašli srodnu dušu u drugom biću i iz vas izbija ista radost, isto nadahnuće, ponovo volite. Ali ponavlja se ista priča, još jednom primećujete da to nije biće koje ste tražili. To je tako i za žene i za muškarce, niko nije izuzetak. Ali jednoga dana taj susret dva principa treba zaista da se dogodi, jer ljubav između njih je moćnija od svega.

Dve srodne duše su potpuno jedna za drugu, nijedno drugo biće na svetu ne može da im donese tu potpunost. Dakle, sva bića koja ste sreli od početka vaših mnogobrojnih utelovljenja, muževi i žene koje ste imali, ljubavnici i ljubavnice, svi su vas napustili jer nisu bili za vas. Bili ste možda jedan trenutak zajedno, ali kao lonac i poklopac koji nisu predviđeni jedan za drugog. Dok su dve duše koje je Bog zajedno stvorio potpuno sačinjene jedna za drugu, ništa ne može da ih razdvoji i one nemaju nikakav strah od života. Kada se kod

nekoeg bračnog para jedan ili drugi partner boje da će neko doći da zavede njihovog partnera (i uistinu ništa ne može da spreči da se to dogodi!) to je zato što partner nije pravi voljeni, srodna duša. Jedna žena voli nekog muškarca, ali on odlazi sa nekom drugom; muškarac voli ženu, ali ona ga napušta... Srodne duše, naprotiv, se prepoznaju sa potpunom sigurnošću i ne mogu da napuste jedna drugu.

Ljudsko biće susreće srodnu dušu dvanaest puta za vreme svih zemaljskih utelovljenja. Ali taj susret najčešće izaziva smrt, jer se uslovi života na zemlji protive ostvarenju tako savršene, apsolutne ljubavi.

Sada, nemojte me pogrešno razumeti: to što ste upravo saznali da vaš muž ili žena sigurno nisu vaša srodna duša nije opravdanje da ih napustite. Naprotiv, u tom slučaju treba misliti da ste vas dvoje saradnici koji treba da obave zajednički posao, i da je neophodno da se dobro razumete dok vas smrt razdvoji.

Sa filozofske tačke gledišta, može se reći da je naša srodna duša drugi pol nas samih. Ako smo mi dole, drugi pol je gore i on se duhovno sjedinjuje sa nebom, sa anđelima, sa Bogom, u savršenstvu i celovitosti. Zato se u svim inicijacijama učenici podučavaju da se spoje sa tim polom. U Indiji, *đnani joga* daje metode zahvaljujući kojima jogi uspeva da se sjedini

sa svojim višim Ja, jer ujedinjujući se sa višim Ja on se ujedinjuje sa samim Bogom.

U Grčkoj pronalazimo istu tu misao izrečenu u natpisu na pročelju hrama u Delfima: „Upoznaj samog sebe“. Naravno, upoznati sebe ne znači upoznati svoju prirodu, dobru ili lošu, sa vrlinama i manama, ne, to bi bilo previše lako. U *Knjizi postanja* je zapisano: „... Adam pozna Jevu, ženu svoju, a ona zatrudne i rodi Kajina... I rodi opet brata njegova Ave-lja.“ Prava spoznaja je spajanje dva principa. „Spoznaj samog sebe“ znači: pronađi drugi pol u sebi i postać ćeš božanstvo. Ako ste muškarac, drugi pol je jedna žena i vi ćete je upoznati kao što ljubavnik upoznaje svoju voljenu; ne sasvim na isti način, naravno, jer to spajanje, to upoznavanje se ne odigrava na fizičkom planu, već u finijim predelima svetlosti. Postajete jedno sa samima sobom kada prodrete u tu svetlost.

Tu istu pouku pronalazimo različito izraženu u Jevandeljima: „Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom mišlju svojom.“ To podrazumeva da se duhovno jedinstvo sa Bogom može postići samo kroz više Ja. To je hteo da kaže Hrist kada je govorio: „...niko ne dolazi k Ocu – sem kroz mene.“ Hrist je simbol Božjeg sina koji je u svakoj duši kao skrivena iskra. Po-

vezujući se sa svojim višim Ja čovek se povezuje sa tim principom Hrista koji je svuda, u svim dušama, i kroz njega je povezan sa Bogom. Do Boga se možete uzdići samo kroz više Ja, jer ono sadrži sve i predstavlja sve što je najbolje i najčistije u vama. Zato sve duhovne doktrine podučavaju kako se mislima udaljiti od fizičkog, materijalnog sveta, da bi se uzdiglo do uzvišenog sveta Božanstva, principa naše više duše. I kako uvek postoji polarizacija, stvara se srodnost, naklonost, veza sa dopunjujućim principom, jer muški princip uvek biva privučen ženskim a ženski muškim.

Svako biće ima drugi princip u sebi, može da pronade Boga samo kroz drugi princip. Zato žena pronalazi Boga kroz muškarca, jer muškarac predstavlja drugi princip i taj princip je povezuje sa Nebeskim ocem. A muškarac može da pronade božanstvo samo kroz ženski princip, bilo da je to žena, ili sama priroda (koja predstavlja ženski princip) ili Božanska majka. Bez tog ženskog principa nema nikakvog zanosa, nadahnuća, rada, ničega. A bez prisustva muškog principa ženski princip ostaje bezobličan, nepokretan, neplodan. Proučite kako je to priroda uredila: videćete kako sunce, koje je muški princip isijava svetlost, toplotu, koja krepí sva bića.

Svako od vas traži svoju srodnu dušu. Ali znajte da je u inicijacijskoj nauci rečeno da se ne može ništa naći spolja što nismo našli unutra, jer čak i ako se sretnete sa njom u spoljnom svetu, ako je niste našli unutra u sebi, proći ćete pored nje a da je ne vidite. Što više otkrivete lepotu unutra, više ćete je otkriti na fizičkom planu. Možda mislite da, ako je ranije niste videli, ona nije bila tu. ... Da, ona je bila tu, ali je bila nevidljiva, jer duboko u vama, nešto još nije bilo probuđeno, razvijeno. Ali sada kada ste je videli unutra, vidite je i spolja, jer spoljni svet je samo odraz unutrašnjeg sveta. Nikada ne tražite nešto spolja, ako niste najpre učinili napor da to potražite unutra. Kada ste, kroz meditacije i promišljanje, videli vašu srodnu dušu unutra, naći ćete je svuda, u celom svetu, kroz lica, jezera, planine, biljke, ptice, i čućete njen glas.

Eto jedne važne istine koju treba da upoznaju svi koji se vole, inače će njihova veza, njihov brak biti prava nesreća. Ako je muškarac u sebi našao ženski princip, a žena muški, i ako žele da mu služe i rade za njega, onda je u redu, neka se vole, neka se venčaju, neka njihova ljubav bude izvor blagoslova. Zato žena treba u čoveku koga voli da vidi Nebeskog oca, jer, simbolično taj čovek je predstavnik Boga na zemlji. A on treba u svojoj voljenoj da vidi Bo-

žansku majku, i da je voli, da kontemplira o njoj, da joj služi. U tom trenutku, pred njima će se otvoriti sve riznice i oni će živeti danju i noću u oduševljenju, zanosu i lepoti. Inače, biće razočarani, patiće, počće da sa gađenjem govore o svom mužu ili ženi. Jednostavno, ono što su upoznali jedno od drugog, nije bila ni njihova duša, ni njihov duh, već olupine, stare, bolesne prnje... Eto šta se dešava onima koji nisu hteli te istine; oni su pobjegli od inicijacijske škole, nisu hteli da uče, i sada razbijaju glavu. Kada čovek beži od svetlosti koja bi mogla da mu otvori oči i osvetli put, on kažnjava samog sebe.

II
DUHOVNA GALVANIZACIJA

II

*Z*aista, kažem vam, što god svežete na zemlji, biće svezano na nebu, a šta god razrešite na zemlji, biće razrešeno na nebu.“ Koliko hrišćana je pročitalo ove stihove iz Jevanđelja a da nisu otkrili njihov duboki smisao! Kako se objašnjava ta veza između neba i zemlje? U stvari, nebo i zemlja predstavljaju dva principa, muški i ženski koji deluju u svetu, kao dva pola, pozitivni i negativni, koje pronalazimo u svim pojavama prirode i života. Između tih polova stvara se strujanje, neprekinuta razmena, a razmena uvek pretpostavlja neku vrstu saglasja.

U sledećem stihu Isus kaže: „...*ako se dvojica od vas na zemlji slože u svakoj stvari koju zamole, daće im Otac moj na nebesima. Jer gde su dvojica ili trojica sabrani u moje ime, onde sam ja među njima.*“

Sve stvaranje je delo dva principa muškog i ženskog, koji su odraz dva kosmička stvaralačka principa po imenu Nebeski otac i Božanska majka. Nebeski otac i Božanska majka sami predstavljaju polarizaciju jednog jedinstvenog

principa, Apsolutnog, Nemanifestovanog, koga Kabala zove *Ain Sof Aur*: beskrajna svetlost. Svuda u prirodi videćete samo ta dva principa u različitim oblicima i dimenzijama. Bilo da tragate – na zemlji ili ispod zemlje, silazite na dno okeana ili letite u vazduh - naći ćete samo ta dva principa na delu. A videćete ih takođe i u ljudskom biću, ne samo u fizičkom telu, već i u psihi, gde duh i intelekt predstavljaju muški princip a duša i srce ženski. Rad uma sa srcem stvara akciju. Sva naša dela su proizvod srca i uma, misli našeg uma i osećanja našeg srca. Kada su naše misli čestite i ispravne a naša osećanja nesebična, naša dela su stvaralačka.

Postupak je uvek dete uma i srca. Reći ćete da srećete ljude koji su vrlo aktivni a um i srce im nisu toliko razvijeni... To je tačno, ali i kod njih će dela biti deca uma i srca... odsustva uma i srca! Postupati na način koji je promišljen i pun ljubavi ili lakomisleno i bez ikakvog osećaja, svejedno znači činiti dela koja su plod uma i srca. Priroda deteta zavisi od stepena evolucije roditelja: dela su pametna ili glupa, dobra ili loša, u zavisnosti od stanja uma i srca. Uvek, dakle, postoje otac i majka, to jest nebo i zemlja.

Pretpostavimo da zasadite jednu semenku. U tom trenutku vi „vezujete nešto za zemlju“, jer brojni elementi iz tla će učestvovati u njenom rastu. Ali vi takođe vezujete nešto i za nebo.

Od trenutka kada zakopate semenku u zemlju, uspostavlja se veza između zemlje i neba: kiša će je zalivati, sunce će poslati svoju svetlost i toplotu. Vi ste jednostavno stavili jednu semenku ili orah u zemlju, ali ste tim gestom obavljali i nebo da učestvuje u njenom rastu. A kada jedemo, šta radimo? Unosimo semenku (hranu) u zemlju (stomak) i odmah nebo (mozak) šalje talase ka toj hrani koju smo uneli u sebe da bismo je preobrazili u energiju, osećanja, misli... Čim se hrana spustila u stomak, iz svih delova organizma dolaze sile da rade na njoj.

Vezivati, odvezivati... ove dve reči sažimaju delatnosti srca i uma. Srce vezuje dok um razvezuje. Srce pravi sintezu, ujedinjuje, sakuplja, približava, stvara veze sa svim što voli, ponekad čak i glupe veze! ... Nasuprot njemu, um analizira, odvaja, razlaže. U našem vremenu, gde je intelekt na prvom mestu, on sve uništava. Treba, dakle, odlučiti da se srcu ponovo dâ bitno mesto, jer ono krepi, oživljava, ujedinjuje toplotom i nežnošću. Ne treba iz mojih reči da zaključite da treba poništiti intelekt. Ne, on treba da se povezuje sa srcem. Kako? Ispričaću vam jednu zgodu.

Jednoga dana su doveli pred sud dva čoveka koja su bila optužena da su krala jabuke preko zida jednog voćnjaka. Svi su ih preneraženo gledali, jer prvi je bio bogalj, a drugi slep. Prvi

je govorio: „Gospodo sudije, vidite da nemam noge, kako bih ja mogao da dohvatim jabuke preko zida?“ A drugi je govorio: „A ja, gospodo sudije, nemam očiju, ja čak nisam mogao ni da vidim da ima jabuka za krađu!“ Sud je hteo da ih pusti, ubeđen u njihovu nevinost, kada jedan promućurniji sudija povika: „Naravno da odvojeno nisu mogli da ukradu jabuke. Ali ako se bogalj popne na ramena slepom, eto potpunog čoveka! Krali su jabuke zajedno!“

Šta predstavljaju dva lopova? Srce i um. Onaj koji ne vidi, to je srce. Svi znaju da je srce slepo, ali ume da hoda, čak i da galopira. Svi impulsi, sve želje su u srcu koje može svuda da nas prenese. Onaj koji vidi i posmatra, to je um, ali on sam ne može da hoda, i srce treba da ga nosi. Kada su um i srce ujedinjeni, oni mogu da urade izuzetne stvari, čuda ili zločine.

Aktivnost srca i uma može da se proučava u svim oblastima: na fizičkom planu, u matematici, botanici, psihologiji... i to proučavanje nema kraja, jer se u stvari radi o delatnosti dva principa, muškog i ženskog, koji su prauzroci svih pojava.

Mogu da vam pokažem jedan aspekt kroz proučavanje pojave galvanizacije. Svi su čuli za nju, ali kada je proučavamo, zaustavljamo se na fizičkom, spoljašnjem planu, bez pokušaja da protumačimo čemu ona odgovara u nama.